

relserne, for at man i direktionerne tør investere, tør nyansætte folk osv., skal der altså mere til end en dialog med erhvervslivet. Der skal nogle konkrete økonomiske ting til, som kan få optimismen til at komme tilbage, og i den forbindelse bekymrer det os selvfølgelig, at man fra regeringens side agter at indføre en forhøjelse af affaldsafgiften på 800 kr. til 5.000 kr. pr. ton. Ud over at det vil udløse en stigende mængde illegal deponering af affald alle mulige steder rundt i det danske samfund, betyder det altså også en yderligere belastning af erhvervslivet, og det er det modsatte, vi har brug for.

Så har regeringen også i forbindelse med Folketingets åbning fremlagt en erhvervsredegørelse, og der kunne man jo så forvente, at i en erhvervsredegørelse var der nogle saftige bud på, hvad der skal til for at forbedre konkurrenceevnen.

Og der er da også nogle bud deri, men de bud er jo pinlige. Der er f.eks. et bud om, at markedsføringsloven skal strammes op, så forbrugerombudsmanden får nemmere ved at gå ind og komme med påbud til dansk erhvervsliv. Det kan godt være, det er et sagligt forslag, det ved jeg ikke, jeg har ikke set det endnu, men i en situation, hvor man taber konkurrenceevne fra dag til dag, i en situation, hvor betalingsbalancen falder 3-4 mia. kr., fra man trykker en økonomisk oversigt og så til, at der holdes pressemøde, må regeringen have et mere kvalificeret bud, end at man vil have en opstramning af markedsføringsloven. Det er simpelt hen for sølle.

Det, der i øjeblikket sker, er efter Fremskridtspartiets vurdering, at vi oplever det, man populært kalder ketchup-effekten. Man har rystet og rystet dansk erhvervsliv, man har lagt nye afgifter, nye belastninger, nye miljøomkostninger på, og hver gang har man rystet flasken, og regeringen har sagt ja, men de kan jo klare det, de kan klare det. Hver gang har erhvervslederne bukket nakken og sagt: Nå ja, men så må vi jo finde pengene et eller andet sted, og lige pludselig kommer hele indholdet af flasken ud. Så oplever vi, at virksomhederne begynder omfattende fyringsrunder og sender folk i hundredvis og i tusindvis ud i arbejdsløshed igen. Det kan ikke være regeringens mening, at det er det, der skal være morgendagen, og derfor er der grund til at få gjort noget alvorligt ved det. Et andet område, som jo også bekymrer erhvervslivet, er det, man på nudansk kalder det omfattende bøvl, og en nylig opgørelse

viser, at 60.000 danske selskaber, har en belastning, der svarer til 6 mia. kr. som følge af bøvl.

Kigger man så på finansloven, er der sat 40 mio. kr. af til at gøre noget ved bøvlet. Vi spurgte selvfølgelig Finansudvalget og forventede at få sådan en lang liste over alle de her love og alle de her regler, der skulle afskaffes, men det viser sig, at de 40 mio. kr. har man tænkt sig at bruge til, at man f.eks. i Århus Amt vil oprette et kontor, hvor erhvervsfolk kan gå hen og få udfyldt skemaerne. Det var da bedre at afskaffe skemaerne end at ansætte nogle flere i det offentlige til at udfylde skemaerne for erhvervslivet.

Så der er grund til på alle punkter at sige, at lige præcis hvad angår dansk erhvervsliv, var åbningstalen bestemt ikke noget at råbe hurra for.

Kigger vi så lidt på skatteområdet, ventede vi jo med spænding, at der ville være noget nyt og noget fornuftigt, for det var faktisk sådan, at finansministeren den 20. august udløste en overskrift i Morgenavisen Jyllands-Postens erhvervssektion: »Lykketoft vil sænke skatten.« Det er jo nok en overskrift, der kan flytte stemmer, men også flytte interessen ned, så resten af artiklen læses. Deri lover finansministeren, at det er et af de højest prioriterede mål at sænke indkomstskatten. Bravo, fremragende. Men det er ikke med i finanslovsforslaget, der ellers kom efter den 20. august.

Okay, det kunne være, man ikke havde nået at få det med. Så kunne det jo have været med i åbningstalen fra statsministeren, specielt når man tænker på, at statsministerens politiske idol, premierminister Tony Blair i England, den 26. september har udsendt det klare og entydige budskab, at på grund af den internationale forværrede situation, vil man i England gavne engelske virksomheders konkurrenceevne ved at sænke indkomstskatten, og selv om der fra betonklodserne i Labourpartiet straks blev stillet krav om, at det skulle være sådan, at der skete finansiering ved, at man så forhøjede nogle andre skatter, har Blair sagt: Ikke på vilkår! Og til kravet om, at de højeste indkomster skulle betale mere i skat: Ikke på vilkår! Han har afvist det. Han siger, det skal være en regulær skattelettelse, sådan at erhvervslivet får sin konkurrenceevne forbedret, og det vel at mærke i et land, hvor marginals-katten er på 40 pct. og ikke som i Danmark, hvor den nærmer sig de 70 pct.